

ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΓΚΕΪΓΕΡΣΤΑΜ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

2.—

Τὸ πρῶτὸ ἦρθε κρύο καὶ σκοτεινὸ σὰν τὰ προηγουμένα. Ἡ φωτιά σὶ τῷ ἴσκι εἶχε σβησθῆ καὶ σὶ κρεββάτι οἱ δὺὸ γέροι μαζεύοντοσαν ὁ ἕνας κοντὰ σὶ τὸν ἄλλο γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε.

Ὁ Ζέντερμπεργκ ἔμεινε λίγο ξύπνιος μὲ τὴ σκέψη πὼς ἡ γυναῖκα του θὰ σηκωνότανε κατὰ τὴ συνήθεια τῆς σὲ λίγο ν' ἀνάγη φωτιά. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν κουνιότανε καθόλου, σηκώθηκε σιγὰ, ντύθηκε γρήγορα καὶ πῆγε, συλλογιζόμενος τὴ χειμερινὴ ὁκνητὴ καὶ μὴ θέλοντας νὰ ξανακάνῃ κί' ἄλλη, γιὰ ν' ἀνάγη μονάχος φωτιά.

Ἄναγε τὰ δαδιά, ἔβαλε πάνω ξύλα κί' ἄρχισε νὰ φυσᾷ. Τὰ ξύλα ὅμως ἦτανε ὑγρὰ, ἀπὸ τὴν καπνοδόχη ἔμπαινε ἀγέρας, ἔτσι πὸν τὰ δαδιά δλοένα καὶ σβήγανε, καὶ πέρασε πολὺ ὥσπου σὶ τέλος τὰ κατὰφερε νὰ βάλῃ φωτιά σὶ ξύλα. Ὁ Ζέντερμπεργκ ἔγινε ἀνήσυχος. «Αὐτὸ ὅμως εἶνε περίεργο!» μουρμούρισε μέσα του καὶ πολλὰς φορὰς κοίταξε πρὸς τὸ κρεββάτι, πὸν κείτονταν ἡ γυναῖκα του, μὲ τὸ πρόσωπό τῆς σχεδὸν δλότιελα κομμένο κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα. Ὁ Ζέντερμπεργκ πῆγε κοντὰ τῆς καὶ τὴν κοίταξε. Ἐπειδὴ ὅμως δὲ σάλευε καθόλου, τὴν ἄφησε νὰ κοιμᾷται. Ἡ μέρα, συλλογιζότανε, θά'νε ἔτσι ἢ ἄλλιως ἀρκετὰ μεγάλη.

Τώρα ἔβαλε νερὸ σὶ μπρίκι τοῦ καφέ, εἰτοίμασε λίγον καὶ τ' ἀκούμπησε σὶ φωτιά. Ὑστερα πῆγε σὶ τὴν πόρτα καὶ σὰν τὴν ἀνοίξε εἶδε πὸσο ψηλὰ εἶχε ἀνεβεῖ τὸ γιόνι σὶ διάστημα τῆς νύχτας.

Κεῖνη τὴ στιγμή ἄκουσε ἀπὸ τὸ κρεββάτι μιὰ κλαυρώτικη φωνὴ πὸν τὸν ἔκανε ν' ἀνησυχῆσῃ.

«Ἐἴσαι ἄρρωστη;» ρώτησε, ἐνῶ πλησίασε τὸ κρεββάτι.

«Ἐἴσαι θαρρῶν» εἶπε σιγὰ κάτω ἀπὸ τὸ κάπλωμα. «Ποτὲ μου δὲν ἔνοιωσα τὸν ἑαυτὸ μου σὰ σήμερα. Εἶνε τόσο παράξενο.»

«Ἄ, δὲν εἶνε τίποτα γιὰ νὰ φοβᾷσαι» ἀπάντησε. «Στάσου, θὰ σοῦ τοιμάσω καφέ.»

Ὁ Ζέντερμπεργκ ὅμως δὲν μπόρεσε οὔτε τόσο δὰ νὰ καθουσχάσῃ τὸν ἑαυτὸ του. Φυσοῦσε τὴ φωτιά κ' ἡ ἀνυπομονοία του ἐξασπανάστηκε σιγὰ-σιγὰ, ὥσπου τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ βράζῃ. Σὰν εἶχε εἰτοιμάσει τὸν καφέ, τὴν προσκάλεσε νὰ σηκωθῇ μιὰ στάλα, γιὰ νὰ τῆς τὸν πᾶν νὰ πῆ.

«Δὲ φελᾷ τίποτα, Ζέντερμπεργκ», εἶπε σιενάωντας ἡ γρητὰ καὶ κοίταξε πάνω ἀπὸ τὸ σκέπασμα. Ἐνῶ πᾶ ξευπερδεύω σὲ λίγο. Θαρρῶ πὼς ἴσαμε τὸ βράδυ δὲ θὰ ζῶ πᾶ.»

Ὑστερα ἔκλεισε τὰ μάτια κ' ἔμεινε δλότιελα ἀκίνητη, σὰ νᾶθελε μ' αὐτὸ νὰ πῆ πὼς τίποτ' ἄλλο δὲν ἐπιθυμοῦσε παρὰ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ κείτῃται ἔτσι ἡσυχῇ.

Ὁ Ζέντερμπεργκ κοίταξε τὴ γυναῖκα του. Ἐνα αἰσθημα σὰν ἀπύγκωση τὸν κυρίεψε καὶ δὲν μποροῦσε

νὰ βγάλῃ λέξη. Ἦτανε σὰ νὰ λίγωνε καὶ μέσα σὶ τὴ στήθεια του. Καμιὰ φορὰ πρῶτῆτερα δὲν εἶχε ἀλήθεια σὶ σωστά του συλλογιστῇ γιὰ τὰ αἰσθηματα πὸν ἔτρεφε γιὰ τὴ γυναῖκα του. Ἴσως καὶ νὰ μὴν ἦτανε δυνατὰ, τὴρα ὅμως πὸν ἔπρεπε νὰ τὴ χάσῃ, τοῦ φαινότανε τόσο παράξενο, ὅσο παράξενο θὰ τοῦ φαινότανε ἂν τοῦλεγε κανεὶς, τὴρα πὸν στεκότανε κεῖ ἔτσι δροσερὸς καὶ γερός, πὼς ἔπρεπε ὁ ἴδιος αὐτὸς νὰ πεθάνῃ. Δὲν εἶχε κανένα λόγο ν' ἀμυθᾷλλη σὶ λόγια τῆς γυναῖκας του. Δὲ συνείδησε ποτὲ νὰ παραπονιέται γιὰ σωματικὸς πόνοους τῆς καὶ κατὰ πὸν μποροῦσε νὰ θυμηθῇ δὲν εἶχε πέσει ποτὲ ἄρρωστη σὶ κρεββάτι. Τώρα λοιπὸν πὸν τὴν ἔβλεπε νὰ κείτῃται ἔτσι καὶ τὴν ἄκουε νὰ λέῃ μονάχη τῆς πὼς θὰ πεθάνῃ, τὴν πίστευε καὶ δὲ ρωτοῦσε πῶτερα.

Δὲν ἔτυχε ποτὲ, μὰ ποτὲ, ν' ἀνταλλάξουνε μεταξὺ τους πολλὰ φιλοφρονετικὰ λόγια καὶ τὴρα τοῦ φαινότανε βαρὺ πὼς δὲν ἦξερε τί ἔπρεπε νὰ τῆς πῆ. Ἡ θεοσέθειά του δὲν ταῖοταξε. Νὰ γέρη τὴρα τὸ ποσοεθρηπῆσιο γιὰ νὰ τῆς διαβάσῃ καὶ, αὐτὸ ἦτανε ἀδύνατο. Στὶς μέρες πὸν ἦτανε καλὰ δὲν εἶχε ποτὲ θελήσει καὶ θάτανε τὸ καλύτερο ἂν τὴν ἄφησε καὶ τὴρα σὶ τὴν ἡσυχία τῆς. Ὁ ἀγαπητὸς θεὸς θὰ τὴν συχωροῦσε. Τᾷβλεπε πᾶ ὀλοσάνερα πὼς δὲν ἔπρεπε θρήνημα, πὼς δὲν ἔπρεπε σωτηρία σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση. Ὁ θάνατος στεκότανε ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Μὰ μόλις καλοσκέφτηκε πὼς ὁ θάνατος μποροῦσε νὰ φτάσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή καὶ πὼς θάμεινε μονάχος μὲ τὴ νεκρῇ, τὸν κυρίεψε ἕνας ξαφνικὸς τρόμος. Σιγὰ-σιγὰ, πατώντας πάνω σὶς μύτιες πλησίασε τὸ κρεββάτι κ' ἔβαλε τὸ γέρι του κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα, γιὰ νὰ νοιώσῃ ἂν ἦτανε κρύα τὰ πόδια τῆς.

Μαντεύοντας τὶς σκέψεις του, ψιθύρισε κείνη χωρὶς νὰ κουνηθῇ καὶ χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς: «Ἀκόμα δὲν ἦρθε ἡ ὥρα μου. Θάτανε ὅμως καλύτερα, ἂν ἔφερες κανένα δῶ πέρα, ἂν ἔχῃς τὴν ἰδέα πὼς μπορεῖς νὰ περάσῃς ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ χιόνια.»

Ὁ Ζέντερμπεργκ ἔνοιωσε σὰ μιὰν ἀνακούφιση, πὸν δὲ ἔρεθῆκε ὁ ἴδιος σὶ τὴν ἀνάγκη νὰ κἀνῃ μιὰ τέτοια πρόταση.

«Ὅσο γιὰ νὰ περάσω θὰ μπορέσω, ἂν ἔχῃς μόνο καρδιά νὰ μείνῃς μονάχη» εἶπε.

«Δὲ φοβᾷμαι», ἀπάντησε ἡ γρητὰ.

«Δὲ φοβᾷσαι νὰ πεθάνῃς;»

«Ὅχι, εἶμαι μόνο κουρασμένη.»

Ὅσον καιρὸ ἡ γρητὰ ἦταν γερῇ, φοβότανε πάντα πρὸς τὸ θάνατο, μιὰ παροίμια ὅμως λέει πὼς κείνος πὸν εἶνε νὰ πεθάνῃ δὲ φοβάται τὸ θάνατο. Γι' αὐτὸ ὁ Ζέντερμπεργκ ἔπρεπε νᾶνε τὴρα οἴγουρος πὼς γιὰ τὴ γυναῖκα του δὲν ἔπρεπε πᾶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ μοιραῖο τέλος. Σιγὰ-σιγὰ εἰτοιμάστηκε γιὰ τὸ δρόμο κί' διαν ἦταν νὰ γρήγῃ πλησίασε ἀκόμα μιὰ φορὰ σὶ κρεββάτι σὰ νᾶθελε νὰ πῆ καὶ. Στάθηκε γιὰ κάμποσο σιωπηλός. Μέσα του ἐνεργοῦσε καὶ πὸν δὲν μποροῦσε νὰ ἐξοπερικεντῇ, καὶ ἀπὸ κείνο πὸν κἀνε ἄνθρωπος αἰσθάνεται σὶς σοβαροῦτες στιγμὲς τῆς ζωῆς του καὶ πὸν δὲν μπόρεσε ποτὲ, ἀπ' ἀσπῆς κόμπον, νὰ τὸ ἐκφράσῃ καὶ ποῦτε μεῖς ἀκόμα θὰ βροῦμε λόγια νὰ τὸ καθορίσωμε. Μάζεψε

μόνο οὐ γὰρ τὸ σκέπασμα γύρω ἀπὸ τὸ κορμί της καὶ φιδύρισε: «Δὲ θέλεις λίγο καφέ;»

«Ὁχι!» Ὑποτοῦρα ἔφυγε καὶ ἄφησε τὴν ἄρρωστη μονάχη.

Τὸ ἡμερινὸ φῶς ἄρχισε νὰ φωτίζῃ μὲς στὴν κάμαρα καὶ σὸ τζάκι τριζόκαιγε χαρούμενα ἢ φωτιά. Ὅσο δυνατώτερο ἕως γινότανε τὸ φῶς τῆς μέρας τόσο καὶ λιγότευε ἢ ἀναλαμπὴ τῆς φωτιάς, καὶ ἕνα κρού καὶ ξέθωρο χροῶμα ἔλουσε οὐ γὰρ οὐ γὰρ τὴν κάμαρα.

Ἡ ἄρρωστη ἀνοίξε ὑποτοῦρα ἀπὸ λίγο τὰ μάτια της, σασισμένη μὲ τὸν ἑαυτὸ της τὸν ἴδιο, πού δὲν αἰστανότανε κανένα φόβο. Χιτὲς ἀλήθεια ἢ μοναξιά της τὴν ἔκανε νὰ τρομάξῃ τόσο πολὺ. Εἶχε ζήσει πάνω ἀπὸ ἑβδομήντα χρόνια, καὶ ὁ περισσότερος καιρὸς της ἦταν γιαντὴ δουλειὰ καὶ κόπος. Ἐξῆ χρονῶ κοριτοῦ καὶ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ νὰ βοηθᾷ τὴ μητέρα της, καὶ νᾶχῃ τὸ νοῦ της σὶα μικρότερα ἀδέφφια της, βίαν ἔγινε δεκατεσσάρω χρονῶ πήγε σὲ δουλειὰ, καὶ βίαν ἔγινε τριάντα γνώρισε τὸ Ζέντεριμπεργκ. Ἦτανε μιὰ θροειὰ δουλειὰ διὰ τὰ χρόνια κείνα, καὶ σὸν ἦτανε παιδί, καὶ σὸν ξενοδοῦλετε καὶ βίαν ἀκόμα σὸ τέλος ἔπρεπε νὰ βασανίζεσαι καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της καὶ γιὰ τὸν ἄντρα της καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ της. Τώρα ἕμωσ δὲν τήγε κροίευε κανένα αἶσθημα φόβου, οὔτε κανένα ἑξαιρέσια. Ἦτανε σὸ νᾶχε γαλάσει τὸ μηγάνημα καὶ νᾶυελιε νὰ σταματήσῃ τὸ ρολοῖ. Τῆ ζωὴ της τὴν εἶχε ξεδέψει, γιὰ νὰ τὸ ποῦε ἔτοι, καὶ τῶρα ἢ δύνανη εἶχε φθνεῖ, εἶχε ξεραθῆ ὅπως ἕνα παλιὸ δέντρο μὲς σὸ δάσος.

Σὰν ἔφτασε ἢ μεγάλη γαλήνη δὲν εἶχε πιά καμιὰ δύνανη καὶ ἀντίσταση, δὲν μπορούσε πιά νὰ παλέψῃ, βίονα ἢ ἕνα κοροασμένον ἄνθρωπο πού δὲν ἔχει οὔτε τὴ δύνανη οὔτε τὴν ὕφεξη ν' ἀντισταθῇ σὸν ἕπνο. σὸν ἔρχεται τὸ θάσος.

Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἔφυγε ὁ Ζέντεριμπεργκ ἕνα ἀσπνεα μονάχη τὴν κροίευε ὀλοένα καὶ δυνατώτερο: Κεῖνον. Τέλος συγκεντρώνοντας ὄλες της τις δυνάμεις, σκεπτόθηκε, φόρεσε λίγα ρούχα, ἔροίξε πάνω της τὸ σκέπασμα καὶ γλίτωσε πὸς τὸ τζάκι. Σκέπασε τὴ σιστιὰ ἔτοι πὸς σὲ λίγο ἄρχισε νὰνάβῃ πὸς διστατά. Ὑποτοῦρα κουλουριάστηκε στὴν ἄκρη τοῦ τζακιού καὶ μαζεῖτηκε ὄσο μπορούσε κοντιότερα στὴ φωτιά. Σητοιγμένη σὸν τοῖχο καθότανε τῶρα μὲ κλεισμένα μάτια καὶ προίμενε νὰ ζεσταθῇ πιότερο.

Ὁ Ζέντεριμπεργκ εἶχε νὰ κάνει μιὰ πολὺ δύσκολη δουλειὰ. Ἐπρεπε νὰ πάῃ σὸ χωριὸ πού ἦτανε μισὸ μίλλι μαζονά. Ὁ δρόμος κήγανε ἀνάμεσ' ἀπὸ τὸ δάσος, ὄπον εἶχε ἑξαφανιστῆ κάθε γνάρι τοῦ στενοῦ μονοπατιού, καὶ ὁ Ζέντεριμπεργκ πάλευε μὲ τὸ χιόνι πού ἦτανε μισὸ μπόδι ψηλὸ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ. Ὅπον μάλιστα ὁ ἀγέρος εἶχε σωριάσει ἑξαιρέτικὰ ψηλότερα τὸ χιόνι ἔπρεπε νὰ τὸ παραμερῶσῃ δονιεύοντας μὲ μπράτσα καὶ χέρια.

Προχωροῦσε οὐ γὰρ καὶ προσεγικὰ, γιὰ νὰ μὴν κοροαστῆ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κεῖ πὸς τέλεινε τὸ δάσος καὶ ἢ λαγκαδιὰ δίονταν ἀπροσάτευτη σὸ θοσριά, καὶ ἕνα ἕνα εἶχε ν' ἀρχίσῃ τὴν πὸς δύσκολη δουλειὰ, αὐτὸ τῶξερε καὶ γι' αὐτὸ προχωροῦσε οὐ γὰρ σὸ δάσος, σπιθαμὴ μὲ σπιθαμὴ, ἀκολουθώντας διὰ τὰ στριψίματα τοῦ μονοπατιού, πὸς τῶσες φορὲς εἶχε περάσει σὶα σκετινά.

Τοῦ φαινότανε παράξενο, πῶσο γλήγορα ἔπεσε ἢ γρηὶ σὸ κρεβάτι Ὁ Ζέντεριμπεργκ δὲν ἤξερε βέβαια πὸς τὸ προηγούμενο θοσριά εἶχε σταθῆ τόσην ὄρα στὴν παγωνιά, φορώντας τὰ ψιλὰ της ρούχα. Γε' αὐτὸ ἢ φαντασία του μεγάλωνε τὸ αἰνιγματικὸ τῆς ξαφνικῆς αὐτῆς ἐμφάνισης τοῦ θανάτου καὶ καθὼς εἶχε μιὰ τόση στὴ φαντασιοκοπία, πὸς ἦτανε πὸς ὀλοτέλα μέσα στὴ φύση του τὴν ἴδια, ἔβροικε καὶ δέλας κατὶ τὸ ὑπερφυσικὸ σ' αὐτὸ, πὸς ἕνα ἕνα τῶρα γινότανε ὄτι μπορούσε γίλιες φορὲς προτιότερα νὰ γίνῃ. Σκεπτότανε πῶσες φορὲς πὸς πρὶν εἶχε ποθήσει τὸ θάνατο τῆς γρηῆς, ἢ τουλάχιστο τὸν εἶχε δὴ σὸν ἕνα τῶρο λυτρωμοῦ. Στὸ θάσος οἱ σκέψεις του αὐτὲς δὲν εἶχαν καμιὰν ἀναληγοιὰ, ἔτοι καθὼς περνούσανε τῶρα ἦρεμα ἀπ' τὸ νοῦ του. Ἀναμειροῦσε μόνο τις συνθήκες καὶ τὰ περιστατικὰ, καὶ ὄσο περισσότερο συλλογιζότανε ἢ ἄλλα καὶ ἀσπνεα γεγονότα, πὸς ἀποτελοῦσανε τὴ ζωὴ του, ὀλοένα σ' αὐτὴ τὴ σκέψη καταισάλαζε: Μ' αὐτὸ εἶνε τὸ παράξενο, πὸς βροίκε ἕνα ἕνα τῶρα νὰ πεθάνῃ.

Ὅταν τὴν ἀγκάλιασε γιὰ πρώτη φορὰ, μιὰ καλοκαιριώτικη νύχτα πὸς οἱ δοξαριὲς τὸν βιολεῖν ἀναπερνούσανε τὴν ἀπέραντη σισπιὴ τοῦ δάσους, δὲν εἶχε οὔτε καν συλλογιση τὸ γάμο. Ὅταν ἕμωσ ἀργότερα βροῖθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τὴν πάρῃ, δὲν τὸ πήρε κατὰκαρδα, γιὰτὶ ἦταν νέος καὶ ὄρητικὸς καὶ δὲν ἔπομαζότανε πὸς θὰ περνούσανε σαράντα ὀλοκέρα χρόνια πάνω σὸ ἴδιο νηοῖ καὶ πὸς θὰ μένανε ὄλον φθνὸ τὸν καιρὸ μέσα στὴν ἴδια χαμοκῆλα πὸς εἶχε χροίσει αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἦταν ἡγερός σὸς ψάρεμα, τὰ λεγτὰ τρέχανε σὶς τῶσες του καὶ βίαν ὁ Ζέντεριμπεργκ καθότανε στὴ θάσρα του, ἦταν ὁ ἄνθρωπος πὸς δὲ μάξενε τὰ παννιά του καὶ βίαν ἀκόμα μάνιζε ὁ πὸς δυνατὸς ἀγέρας. Ἀν πέθαινε τότε—ναὶ τότε δὲ θὰμποροῦσε νὰ ξαναπαρῶσῃ τὴν ἀμέσως ἢ καν δᾶπαιργε καμιὰ πλοῦσια χωριατοπούλα τὸ πολὺ πολὺ, πὸς θὰφεργε καὶ κατὶ σὸ σπῆτι. Τὰ χρόνια ἕμωσ περᾶσανε καὶ σὲ λίγο πάτησε τὰ σαράντα. Κεῖνον τὸν καιρὸ αἰστανότανε μιὰν ἀποστοργῆ γιὰ τὴν πενηντάρω κείνη γυναίκα, πὸς τὸν εἶχε δεμένο γιὰ ὄλη του τὴ ζωὴ καὶ τῶξε κλέψει τὴ ζωηράδα καὶ τὴ δύνανη τῆς νύχτης του. Ὅταν πήγανε μεθυσμένος σπῆτι του, κατὶ πὸς νηδῖανε πολὺ συχνά, ἀσπνεα πλέργια τὰ παννιά του σὸς δυνατώτερον ἀγέρας καὶ σὸν ἔμπαινε στὴν κάμαρα χιυποῦσε τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του.

Ἀν εἶχε πεθάνει τότε;! Θᾶχε βέβαια τὴν ἄλλη μισὴ ζωὴ του μπροστὰ του.

Κεῖνον τὸν καιρὸ εἶχε φόβο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του, ἀπὸ τις ἴδιες του τις ἀργιες σκέψεις, πὸς τις εἶχε μέσα σὸς αἶμα του, προσπάντων ὄσες φορὲς, τῶξανε νὰ σταντὰ νέες γυναίκες. —Κ' ὑποτοῦρα ἔγινε μὲ μιὰς θεοφοβούμενος, πήρε βιβλία θεοκεντρικὰ, πῆγανε στὴν ἐκκλησιὰ καὶ ἄρχισε νὰ πασιζῆ γιὰ τὴν ἀσπνεα τῆς ψυχῆς του. Ὑποτοῦρα ἀπὸ κεῖ οἱ σκέψεις του καὶ τὰ αἰσθηματὰ του γενήκανε ἡσυχώτερα, καὶ οἱ σκέψεις του μὲ τὴ γυναίκα του πὸς ψυχρὲς. Καὶ μὸλη τὴν εὐλάβειά του θὰ μπορούσε κανεὶς πολὺ συχνὰ νὰ παρατηρῆσῃ πὸς ὁ Ζέντεριμπεργκ ἔροργνε γλογορὲς ματιὲς σὶα νέα κοριτοῖα.

Ἀν ἤθελε ἕμωσ κανεὶς νὰ τὸν ἐξετάσῃ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ του μεριά θὰβλεπε πὸς ὁ Ζέντεριμπεργκ ἢ

ταν ένας καλός κ' ευχάριστος αλήθεια άνθρωπος. Η περηφάνεια του ήτανε πώς κανείς δεν μπορούσε να πη πώς έβλαψε ποτέ τον άνθρωπο. Για τις άπληκτες σκέψεις του τώρα, κανείς μα ούτε κι' αυτός ο ίδιος ξφταιγε, πού ήταν αναγκασμένος μέσα παράξενο αίτημα γόθρου και πίκρας μαζί να σκέφτεται πώς η γυναίκα ίσα ίσα τώρα βρήκε να πεθάνη, τώρα μέσα στην καρδιά του χειμώνα πού το χιόνι τους είχε και τους δυο φυλακίσει σε μιὰ κάμαρα, τώρα πού είχε γίνει γέρος κι' αρωσιτιάρας και δεν είχε ακόμα να ζήσει πολύ, τώρα πού είχε την ανάγκη της όσο σε καμιάν άλλη περίπτωση της ζωής της δλάκερης, τώρα πού δεν είχε πια να κερδίση τίποτα με την απώλειά της. Και κατὰ τὴ συνήθεια τῶν γιωχῶν, πάντα κέρδη και χασούρες να λογαριάζουν, έκανε με το του τον έναν υπολογισμό πού τουδειχνε πόσο θά μπορούσε τώρα να του ήταν πολύτιμη. Με τις σκέψεις αυτές όμως ανακατευότανε κ' ένα παράξενο αίτημα πού τον έβασάνιζε, ύστες φροές αναλογιζότανε πώς η γυναίκα του θά μπορούσε ίσως να πεθάνη ολομόναχη και πώς γριζόντας θάβρισκε στην κάμαρα τη σθρομένη φωτιά κ' ένα πτώμα.

Η λαγκαδιά άπλωνότανε μπροστά του και πάνω από μιὰ μεγάλη έχταση στροβιλιζόντουσαν πηχιά χιονοσύννεφα. Έδώ ο άγέρας μπορούσε να μανίξη χωρίς νάχη την ανάγκη να πολεμά με τους υπερασπιστές γίγαντες του δάσου, και οι χιονοσωροί ήτανε τόσο ψηλοί, πού ο Ζέντεμπεργκ κάθισε λίγο πάνω στο χιόνι για να ξεκουραστή πριν άρχιση τη βαρεία δουλειά του. Φαινότανε οα να μην μπορούσε κανείς άνθρωπος να περάση τα χιονένια αυτά θονά, πού στεκόνοιουσαν με στέρεους όγκους μπροστά του, ίσαμε κει πού έφτανε η ματιά του. Πήρε κουράγιο όμως κι' άρχισε να προχωρή, μόλις όμως είχε ανοίξει λίγο δρόμο μπροστά του έπρεπε και πάλι να σταματήσει. Χιόνι δεν έπεφτε πια, κι' όμως άναμεσα από τα πηχιά σύννεφα δεν μπορούσε να διακρίνη καμιάν άκρούλα τ' ουρανού και του φαινότανε πώς άρχισε πάλι να σκοτεινιάζει. Έκανε να πάρη μπροστά μα σε λίγο ξανασταματούσε. Κάποια σιγμη άκουσε ξαφνικά άνάμεσ' από τη θαθεία σιωπή ένα μακρονό, γλήγορο και διαπεραστικό άλύχτισμα. Έρχότανε από το χωριό και προειδοποιούσε πώς κάποιος ξένος έρχεται.

(Στ' άλλο φύλλο τελιώνει)

Μετάφρ. ΛΕΟΝΤΑ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τι νυχτιά γαλήνια, τι γλυκιά βραδιά
Το φεγγάρι παίζει στην κληματαριά
Και χορό τα φύλλα σήσανε τρελλό
Με το μαιστράλι ποθοζεται άπαλό.
"Έλα σε προσμένω και σε καρτερώ"
Στη γαλήνια νύχτα πώς σε λαχταρώ!
Κάτω άπ' το φεγγάρι, - πόθοι και κλημοί -
Λαχταρώ να σφιξώ τ' όνειροκορμί,
Και τα δύο σου χείλη, τα κοράλια χείλη,
Κόκκινα μπουμπούνια στον έρωταπόλλη,
Χαρωπά προσμένω λόγια να μου πούνε
Και με τα δικά μου ν' άπαλοσμιχτούνε.
"Όσες σε προσμένω κι' όσες καρτερώ"
Κάτου από των φύλλων τον τρελλό χορό....

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στόν άριθ. 14 του «Νουμά» σελ. 199, γράψαμε δι' ό λόγια για κάποιο δικαστικό χαρτί πού μας στείλανε. Σήμε α το δημοσιεύουμε το χαρτί αυτό, γιατί είναι μονοδικό στα φιλολογικά χρονικά.

ΕΞΩΔΙΚΟΣ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Κωνστ. Γ. Καρυωτάκη, δικηγόρου, κατοίκου 'Αθηνών, (Φαβιέρου 54)

Κ α τ à

Τῆς 'Εκδοτικῆς 'Εταιρίας «Τύπος», αντιπροσωπευομένης υπό του διευθυντοῦ αὐτῆς Κίμ. Θεοδοωροπούλου, κατοίκου ὡσαύτως.

"Έχων ὑπ' ὄφει μου τὴν πλειοτάκις ἐν τῷ παρ' ἑμῶν ἐκδιδομένῳ περιοδικῷ «Νουμάς» ἀναγραφείσαν εἰδοποιήσιν ὅτι τοῦτο ἀναγγέλλει πᾶν βιβλίον τοῦ ὁποίου ἤθελε σταλεῖ εἰς τὰ γραφεῖα του ἐν ἀντίτυπον και βασίζόμενος εἰς τὴν μεταξὺ τῶν φιλολογούντων εὐθύτητα τῆς κυκλοφορίας τοῦ «Νουμά», ἐξέδωκα εἰς τίμον τὰ ποιήματά μου, θαπανήσας ἱκανά. Μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἀπέστειλα δύο ἀντίτυπα εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως, και τοῦτο προφανῶς ὀφείλεται εἰς φιλολογικὴν ἀντιζηλίαν τῶν συντασσόντων αὐτὸ ἐφημεριδογράφων, δὲν προσέθη εἰς τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐκδόσεως. Ἐπειδὴ εἰς σχετικὴν διαμαρτυρίαν μου, μοὶ ἐδόθη ἢ ἀπάντησις ὅτι δὲν ἐλήφθησαν τὰ ἄνω ἀντίτυπα, διηλθον αὐτοπροσώπως ἐκ τῶν γραφείων σας τὴν 4 το. μηνὸς και ἔτους και ἄφισα και τρίτον ἀντίτυπον, ἀλλὰ και εἰς τὸ σημερινὸ σας φύλλον ἐκρίνατε καλὸν να μοῦ ἀπαντήσητε διὰ τῆς αὐτῆς περιφρονητικῆς σιωπῆς.

Ἐπειδὴ ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆ τῶν ἐφημεριδογράφων τοῦ «Νουμά», ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ ἠθικὴν κατ' ἐμοῦ ὡς λογογράφου προσβολήν, με ἐξημίωσε και χρηματικῶς, διότι περιώρισεν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν προὑπολογισθεῖσαν κατανάλωσιν τῶν ἀντιτύπων τοῦ βιβλίου μου, σὰς προσκαλῶ ὅπως δημοσιεύσητε εἰς τὸ φύλλον τῆς 16 Μαρτίου ἔ. ἔ. τοῦ περιοδικοῦ «Νουμάς» ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὴ Φιλολογία», ὑπὸ τὸν ὁποῖον πάντοτε δημοσιεύετε τὰς παρομοίας εἰδήσεις και εἰς θέσιν καταφανῆ τὰς λέξεις: «Ἐγκυκλοφόρησαν με τὸν τίτλον «Ο Πόνος τοῦ Ἀνθρώπου και τῶν Πραμάτων» ποιήματα τοῦ κ. Κ. Γ. Καρυωτάκη», ἀποφεύγοντες σχόλια εἰρωνικὰ ἢ ἄλλα και χωρὶς ἐν γένει να διαφαινῆται προσπάθεια ἐκ μέρους σας πρὸς μείωσιν ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ἀναγνωστῶν σας τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου μου. Ἐν περιπτώσει μὴ δημοσιεύσεως ἢ ἐσφαλμένης ἢ κατ' ἄλλον τρόπον δημοσιεύσεως τῶν ἄνω δέκα ἐπὶ λέξεων, σὰς προσκαλῶ ὅπως μοὶ μετρήσητε, ἀπέναντι τῶν ὄσων ἐδαπάνησα διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἔργου μου, τοῦ ὁποῖου ἐματαιώσατε τὴν κυκλοφορίαν, δραχμὰς τριακοσίας πενήκοντα (350), ἃς ἐν σχετικῇ ἀρνήσει ἑμῶν, προτιθεμαὶ και δικαστικῶς να ἀπατηήσω. Ἀρμόδιος δικαστ. κλητῆς ἐπιδίδτω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαρτίου 1919.

Ὁ προσκαλὼν

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ἐκιοινοποιήθη ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαρτίου 1919.

Ὁ δικαστικὸς κλητῆς

Δ. ΤΡΑΠΟΤΗΣ